

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА  
РЕПУБЛИКА СРПСКА  
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ  
Број: 85 0 К 085859 25 Кж  
Добој, 28.10.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Окружни суд у Добоју у вијећу састављеном од судија Славице Бамбуловић, као председника вијећа, Маријане Лазић Миладиновић и Снежане Бањац Лопандић, као чланова вијећа, уз учешће вишег стручног сарадника Ведрана Кнежевића, као записничара, у кривичном предмету против оптуженог А.С., због кривичног дјела проневјера из члана 316. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, поводом жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју и оштећеног „Sparkasse bank“ ДД БиХ, против пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 085859 20 К од 08.01.2025. године, на сједници одржаној дана 28.10.2025. године донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Дјелимичним уважавањем жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју преиначава се пресуда Основног суда у Добоју број 85 0 К 085859 20 К од 08.01.2025. године у одлуци о имовинској користи тако што се оптужени, због кривичног дјела проневјера из члана 316. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске за које је том пресудом оглашен кривим, уз примјену одредаба члана 83. став 1. и 2., члана 84. став 1. и члана 85. став 2. Кривичног законика Републике Српске, обавезује на исплату новчаног износа од 296.959,40 КМ, који је сразмјеран прибављеној имовинској користи.

Оштећени који је у кривичном поступку у погледу свог имовинскоправног захтјева упућен на парницу може тражити да се намири из износа одузете вриједности, ако покрене парницу у року од 6 мјесеци од дана правоснажности одлуке којом је упућен на парницу и ако у року од 3 мјесеца од дана правоснажности одлуке којом је утврђен његов захтјев затражи намирење из одузете вриједности.

Одбија се жалба оштећеног „Sparkasse bank“ ДД БиХ као неоснована.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 085859 20 К од 08.01.2025. године оптужени је оглашен кривим што је, у вријеме, мјесту и на начин описан у изреци те пресуде, учинио кривично дјело проневјера из члана 316. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске за које му је изречена казна затвора у трајању од 1 године. Истом пресудом оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, у укупном износу од 150,00 КМ, а оштећени је са имовинскоправним захтјевом упућен на парнични поступак.

Против те пресуде окружни јавни тужилац у Добоју и оштећени „Sparkasse bank“ ДД БиХ су благовремено изјавили жалбе и то тужилац због одлуке о кривичној санкцији

и имовинској користи прибављеној кривичним дјелом са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем временском трајању, те да се од истог одузме имовинска корист стечена кривичним дјелом у висини утврђеној изреком побијане пресуде, а оштећени предлаже да му се досуди имовинскоправни захтјев.

Бранилац оптуженог је у одговору на жалбу тужиоца и оштећеног истакао да су жалбе неосноване са приједлогом да се жалбе одбију и да се одржи на снази првостепена пресуда.

Након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту ЗКП РС), овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Испитујући првостепену пресуду у дијелу у којем се побија жалбом овај суд је нашао да је првостепени суд оптуженог А.С., огласио кривим због кривичног дјела проневијера из члана 316. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске за које је том пресудом оглашен кривим на основу признања и изрекао му казну затвора у трајању од 1 године примјењујући одредбе Кривичног законика РС које се односе на ублажавање казне. Побијана пресуда у својој изреци утврђује да имовинска корист коју је оптужени стекао кривичним дјелом износи 249.959,40 КМ.

Оправдани су приговори жалбе тужиоца да је суд учинио повреду одредаба Кривичног законика РС, конкретно члана 83. став 1. КЗ РС, када је пропустио да одреди одузимање имовинске користи стечене кривичним дјелом, иако су за то постојали законски услови, односно, обзиром да је предметни новац утрошен, те више истога нема за одузимање да обавезе учиниоца на исплату новчаног износа сразмјерног прибављеној имовинској користи.

Наиме, чланом 83. став 1. КЗ РС прописано је да се имовинска корист, као и приходи или друге користи настале из имовинске користи прибављене кривичним дјелом, обавезно одузимају, док је чланом 85. став 1. и 2. прописано да, „ако је оштећеном у кривичном поступку досуђен имовинскоправни захтјев, суд ће изрећи одузимање имовинске користи само уколико она прелази досуђени имовинскоправни захтјев, а уколико је оштећени упућен на парницу у погледу свог имовинскоправног захтјева може тражити да се намири из износа одузете имовинске користи уколико у одговарајућем року покрене парнични поступак и затражи намирење. Дакле, како је у изреци побијане пресуде утврђен тачан износ прибављене имовинске користи, а како је оштећени упућен на парнични поступак, тј. није му досуђен имовинскоправни захтјев, то су се и стекли законски услови из главе V-одузимање имовинске користи прибављене кривичним дјелом КЗ РС, да се оптужени обавезе на исплату новчаног износа сразмјерног прибављеној имовинској користи уз поуку оштећеном да се из истог износа под одређеним законским условима може намирити.

Са друге стране нису основани приговори тужиоца у погледу одлуке о кривичној санкцији. Наиме, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом одмјеравања казне цијенио на страни оптуженог као олакшавајуће околности искрено признање дјела, да се ради о особи која раније није осуђивана, а да је оптужени кривичним дјелом помагао мајци која је боловала од тешке неизљечиве болести (карцином) и једина помоћ јој је била у скупом лијечењу у иностранству на што је сав новац и потрошен,

те да је спреман надокнадити штету оштећеној, док отежавајућих околности суд није нашао, па му је уз примјену одредаба о ублажавању казне, налазећи да све утврђене олакшавајуће околности представљају особито олакшавајуће околности изрекао казну затвора у трајању од једне године сматрајући да ће се са таквом казном постићи сврха кажњавања у свим њеним компонентама.

Приговори жалбе не доводе у питање овакав закључак првостепеног суда.

Наиме, имајући у виду тежину дјела, па и чињеницу о заиста великој прибављеној користи, овај суд налази да олакшавајуће околности које је цијенио првостепени суд, а посебно околност која се тиче самог мотива за извршење предметног дјела (који мотив тужилац није оспорио) оправдавају изрицање блаже казне од оне која је за предметно кривично дјело прописана законом, јер указују да се сврха кажњавања може постићи и блажом казном од прописане. Стога, супротно тврдњама жалиоца, утврђене олакшавајуће околности имају карактер особито олакшавајућих околности у смислу члана 53. став 3. Кривичног законика РС и исте нису прецијењене, већ су се у правој мјери одразиле приликом одмјеравања изречене казне, па је првостепени суд правилно поступио када је примијенио одредбе о ублажавању казне.

Према томе, изречена казна затвора је одговарајућа санкција, тежини и опасности извршеног кривичног дјела, као и самог извршиоца, наступјелим посљедицама, степену кривичне одговорности оптуженог, као и законској сврси кажњавања предвиђеној одредбама чланова 6. и 43. Кривичног законика РС.

Такође, није основана ни жалба оштећене „Sparkasse bank“ ДД БиХ, а то из разлога што је изреком осуђујуће пресуде утврђено да је предметни новац отуђен од физичких лица, док изрека пресуде не прави повезницу, на који је то начин предметним кривичним дјелом за наведени износ оштећена „Sparkasse bank“ ДД БиХ. Може се претпоставити да је новац физичким лицима надокнадила „Sparkasse bank“ ДД БиХ, па да би то био основ потраживања, међутим, то су чињенице на које одговор треба да да парнични поступак, као и на питања на која у одговору на жалбу оштећеног даје бранилац оптуженог, па је према томе правилно првостепени суд одлучио да оштећену „Sparkasse bank“ ДД БиХ упути на парнични поступак са имовинскоправним захтјевом, јер подаци у спису нису пружали поуздан основ за његово пресуђење.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 328. став 1. ЗКП РС, дјелимично уважио жалбу тужиоца и преиначио побијану пресуду у погледу одлуке о имовинској користи, док је у преосталом дијелу пресуда остала неизмијењена.

Записничар  
Ведран Кнежевић

Предсједник вијећа  
Славица Бамбуловић

Тачност отправака овјерава  
Шеф судске писарнице  
Драгана Дамјанић Јевтић